

Selskaber sammenblandet. Hvis man undersøger Forholdet mellem de gensidige Selskabers og Aktieselskabernes Præmieindtægt og deres Skadeudgift, viser det sig, at i Aarene 1917—20 havde de gensidige Selskaber en Præmieindtægt paa 10 109 000 Kr., og Udgiften var 7 202 000 Kr. Aktieselskaberne havde i samme Tidsrum en Indtægt paa 6 857 000 Kr. og en Udgift paa 2 774 000 Kr. Det viser sig, at de gensidige Selskaber har brugt ca. 71 pCt. af Præmierne til Skadeudgifter, medens Aktieselskaberne kun har brugt ca. 40 pCt. Dette Billedes Rigtighed illustreres ved nogle Enkeltheder, som jeg er kommet i Besiddelse af. I et Tilfælde forlanger det gensidige Selskab 12 Kr. 25 Ø. pr. Arbejder, medens et Aktieselskab, som er Medlem af Dansk Ulykkesforsikringsforening, forlanger 36 Kr. eller 193,86 pCt. mere. Fire forskellige Selskaber indenfor Dansk Ulykkesforsikringsforening forlanger alle 9 Kr. i Præmie for Ekspeditricer i Bagerbutikker, det gensidige Selskab kan gøre det for 3 Kr. 36 Ø. pr. Individ eller 167,88 pCt. mindre. For Butikspersonale har to Selskaber indenfor Dansk Ulykkesforsikringsforening samme Præmie, der ligger 220 pCt. over, hvad der kræves i det gensidige Forsikringselskab, og et tredje Selskab er endda noget mere fremmeligt, det forlanger 338 pCt. mere end det gensidige Selskab.

Jeg kunde fortsætte med flere Eksempler af lignende Karakter, men vil undlade det for ikke at trætte. Men disse Tal og Eksempler viser, at man for Selskaberne indenfor Dansk Ulykkesforsikring tager ganske godt fat, naar man fastsætter sine Præmier, og i hvert Fald langt haardere end de gensidige Selskaber. Tillige faar man det Indtryk, at der eksisterer visse Aftaler, Tariffaftaler, om man vil, og dette Indtryk bestyrkes ved et Cirkulære fra et af Tarifselskaberne, som det jo ogsaa kaldes, til dette Selskabs Repræsentanter. Cirkulæret refererer en Beslutning, der er taget ved Dansk Ulykkesforsikringsforenings Møde den 17. Maj 1923. Beslutningen gaar ud paa, at i Konkurrencen med Selskaber, der ikke er Medlemmer af Foreningen, har Medlemmerne uden først at indhente Bestyrelsens Sanktion Ret til at overtage Forsikringer til Præmier, der er indtil 5 pCt. lavere end de Præmier, der forlanges af Non-Tarifselskaber. Man lægge her Mærke til den lille Sætning „uden først at indhente Bestyrelsens Sanktion“; der skal altsaa Tilfælde fra Bestyrelsen, før noget af Tarifselskaberne maa gaa under den mellem disse Selskaber aftalte og vedtagne Tarif. Dette

fremgaar i øvrigt ogsaa af en Bemærkning i det omtalte Cirkulære til Repræsentanterne, idet der staaer, at for at forebygge, at De — altsaa Repræsentanten — underbyder Forsikringer, der er dækket i andre Tarifselskaber, anfører vi nedenfor Navnene paa disse. Saa følger der en Fortegnelse over de Tarifselskaber, som der altsaa ikke maa paaføres Konkurrence. Jeg synes, det er paa Tide, at hele dette Spørgsmaal tages op til alvorlig Overvejelse, og at man som allerede sagt maa søge at føre Udviklingen i Retning af, at Staten skaber en Institution til at overtage al lovpligtig Forsikring.

Jeg vil gøre nogle Bemærkninger til enkelte af Forslagets Bestemmelser. Jeg er glad for Bestemmelsen i § 2 om, at borgerligt Ombud inddrages under Loven, og jeg vil tilsige den højtærede Minister vor Støtte til Gennemførelsen af denne Ændring. Det samme gælder § 3 om, at Arbejdernes Færd til og fra Arbejdspladsen bliver draget ind under Loven. Der kan nemlig, saaledes som Loven er formet i Øjeblikket, indtræde Tilfælde, som er ret urimelige, idet de vedkommende bliver afvist og ikke kan andet end blive afvist. Jeg har staaet overfor et Tilfælde i Odense, som i høj Grad illustrerer denne Paastand. En Maskinarbejder var ude paa Landet ca. 1 Milsvej fra Byen til Montagearbejde paa et Mejeri. En Dag, lidt før han skulde tage hjem til Middag, opdagede han, at han manglede forskelligt Materiale, og derfor vilde han holde op lidt før Tiden og tage hjem efter Materialet. Men undervejs hjem tabte han Herredømmet over sin Cykle ned ad en temmelig stejl og langstrakt Bakke, kørte paa en Vogn, blev kastet af Cyklen og blev dræbt. Dette Tilfælde blev afvist af Raadet, det hørte ikke ind under Loven, da det var sket undervejs fra Arbejdet til Hjemmet. Men hvis Tilfældet var indtraadt paa hans Vej fra Hjemmet til Fabrikken for at hente det paagældende Materiale eller paa Vejen fra Hjemmet til Arbejdspladsen med Transport af det paagældende Materiale, vilde Tilfældet ganske sikkert være kommet ind under Loven, fordi den paagældende i saa Fald havde været i Ærinde for sin Arbejdsgiver, altsaa faktisk var i Arbejde for Arbejdsgiveren. Men det er urimeligt, at et Tilfælde af den Karakter skal kunne afvises; og det kan det kun blive fra Raadets Side, saaledes som Loven er formet nu. Derfor hilser jeg med Glæde den Ændring, som den højtærede Minister foreslaar paa dette Omraade. Men jeg ønsker, at Sætningen i 3die Linie, „hvor særlige Omstændigheder efter Arbejdskraftforsikrings-Raadets Skøn taler der-